

de nyvalgte bydelsrepræsentanter arbejde med i hele etableringen af forsøget. Det vil altså sige, at de reelt kommer til at arbejde i tre et halvt år.

Det er klart, at der bliver nogle overgangsproblemer i forhold til ordinære valgperioder, hvis man forestiller sig, at dette bliver en permanent ordning, men de kan så løses til den tid.

Der er endelig en lille detalje, og det er, at lovforslaget giver mulighed for at udbetale vederlag til observatører. Det forekommer mig fuldstændig absurd, og det er vi i hvert fald meget imod. Men derudover mener vi, at dette lovforslag skal behandles så konstruktivt, godt og hurtigt som muligt i udvalget, for ellers kan det nemlig ikke nås at etablere et valg i april-maj næste år.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil gerne takke ordførerne for den stort set positive modtagelse, som lovforslaget har fået.

Under debatten kom jeg til at tænke på den debat, vi havde, da vi formaliserede de forsøgs-muligheder, der er i den generelle styrelseslov. Der var der en dyb, dyb vantro, jeg vil ikke kalde det mistillid, men vantro i forhold til, at der var et helhjertet ønske hos regeringen om at få denne form for demokratisering til at slå igennem i København. Man havde meget langt hen ad vejen mistro til, at det overhovedet kunne lade sig gøre på noget tidspunkt at nå til enighed i Københavns Kommune om en ordentlig ramme for denne form for demokratisering.

Derfor synes jeg, det er meget positivt i dag at kunne konstatere, at det var en ubegrundet tvivl, der var, både i forhold til Borgerrepræsentationen og også i forhold til regeringen.

Jeg ser det lovforslag, som nu er fremsat, som enden på en meget, meget, meget lang diskussion, hvor der også har været nogle frontdanser, som har set væsentlig mere fasttømrede ud, end der egentlig har været grundlag for. Her tænker jeg på de debatter, der har været i Borgerrepræsentationen om decentralisering.

Derfor vil jeg også godt benytte lejligheden til at kvittere over for de københavnske politikere for, at man nu har taget denne udfordring op. Jeg er ikke i tvivl om, at man går helhjertet ind i det også dér. Jeg er ikke i tvivl om, at man også kan tage ved lære af en lang række andre storbyer, hvor man for længst har set i øjnene, at byen kommer til at fungere bedre, at medspillet fra borgerne bliver større, når beslutningerne kommer tættere på. Det har man taget til sig, og man har nu fundet sin egen form at forsøge det på i vores hovedstad.

Der er flere, der har været inde på, at det ville være stærkt at foretrække, hvis der alene blev tale om forsøg med direkte valg. I betragtning af, at der er tale om en forsøgsordning, hvor vi skal blive lidt klogere, synes jeg, det er en god idé, at begge muligheder står åbne. Det vil være sådan, at det er Borgerrepræsentationen selv, der bestemmer, om det skal være det ene eller det andet. Det er også dem, der bestemmer, hvor det skal være.

Derfor vil jeg godt benytte det eksempel til at sige, at jeg i det hele taget har set det som vores opgave at lægge rammerne for og lovliggøre, at denne decentralisering kan finde sted, men i øvrigt overlade det til Københavns Kommune selv at fylde disse rammer ud. Det er hele den filosofi, som lovforslaget bygger på, og jeg er overbevist om, at den er rigtig.

Det er så samtidig også et svar til fru Else Winther Andersen, som efterlyser en lang række meget, meget specifikke bestemmelser. Det er slet ikke den ånd, dette lovforslag er lavet i. Vi har tværtimod følt, at det er vigtigt at sige til københavnerne: Budet er jeres nu.

Vi får en overordnet opgave med at lægge rammerne. Vi får også en legalitetsopgave i Indenrigsministeriet og nogle andre fuldstændig formelle ting, men derudover har vi ment, at det var rigtigt at følge Borgerrepræsentationen så langt ned i detaljen, som det overhovedet var muligt, og samtidig give dem en meget stor frihed til selv at fylde rammerne ud.

Derfor er alle de ting, som fru Else Winther Andersen efterlyser, reelt indeholdt i lovens § 53 c, stk. 5, hvor der er tale om, at man i regulativer for bydelsrådene skal fastsætte alle de ting, der efterlyses. Det er – her, hvor der er tale om forsøg – efter min opfattelse den eneste rimelige måde, vi kan gøre det på.

Så er der flere, der lidt forhåbningsfulde har været inde på, om det her dog ikke kunne føre til en opsplitning af Københavns Kommune i flere selvstændige kommuner. Jeg vil godt helt klart sige, at det mener jeg ikke det bør udvikle sig til. Det ville være en ulykke for hovedstaden, hvis den blev atomiseret i 10, 12, 15, måske 20 forskellige småkommuner.

Jeg vil godt pege på en anden negativ effekt, der ville være af det. Jeg tror, at hvis man delte byen op i flere småkommuner, ville der ske det, at man ville komme til at fastfryse de meget store sociale forskelle, der er i de enkelte bydele.

Lad mig tage et konkret eksempel: Hvis man bor på Vesterbrogade nr. 10, bor man i Indre By.